

Uudiste weste-osa.

Kaks jõulu-õhtut.

(Eduard Wilder)

"Tilbe, ma toon wiitja, kui ja mitte kofje tuppa ei tule!
Mitn korda pean ma sind küsima?"
"Oh, mamma, las' ma veel natukenegi waatan!"
"Sa oled juba nagu mahisoldat seal lumehange otjas! Oota, tüdruk, kui jälle kõhima ja lastastama hakkad!"
"Mamma, mul ei ole sülm, mul pole mitte ingugi sülm!"
"Kas pole laps täiet ära! Mis juul seal siis mahituda ongi? Sa oled juba ju ennegi näinud!"
"Kui ilus, mamma, kui ilus!"

Ma astusin parajasti hooivi-värvavast sisse, kui see sõnatuherus mulle tõrva punus. Kõrge kiivimaja laheisi juurestis astatas heles valge alla hooivi poole, ning selle valguse paistest nägin äratuse ommisele tõrvast lume sees tojamehe Tilbet seisvat ja pärani silmil üles nende valgustatud astatas poole mahitavat. Runa ta parema käega villast rüüri rinna eest foos hoibis, süüdas ta pahem käsi Sultani juurt nüstia pead. Ilm polnud liig külm, aga weidi tujuine. Sagebaste leerles pilmekene peent lumetõnu wälisele neiu kirjuti toguist üle, ja ma panin tähele, kuba Tilde oma rüüri jers tajasteti wõrises. Minu iseladiti tähelepanemist äratas aga, kui ma ligemale astunud, tütarlaste hinalas, tahwatanud nägu, millest kaks juurt tumefinisti silma riwarki joniwa, nagu kangele wõderasje iluwasje nägewa pilguaga wälja laistiswad.

"Tilde, jul on külm, ja peaksid tuppa minema, nagu mamma tähib."

"Ma tähen wõrsi," jostistas ta mulle wastu. "Waa-dake omeri!"

Ma hakkasin ta jöufülmast täsi, mis koera pea peal puhkas, kinni, ning tõstsin pilgu üles majaperemehe astatas poole, millel wälisele Tilde koha nii näiduw mõju näis olewat. Glimene asti, mis malle ritta majaherra jõumatoost silma paistis, oli juur, järaw jõulupuu. Ta ulatas maast laste ja oli nii rasketisi kirjute sülmaladega, firtawa ehte-wõrgiga, koiifugu ilu- ja moatusasjadega toormatud, ei nõrgemad ofjad kõngu wõnjasiwad. Kõlewa pui ümber tufus õhne, roemu, armastuse ja sülla fiese uppuis perelondilif elu. Mamma ja papa oliswad tütardele ja poegadele jõulumehes toobed täie jaganud, ja ei jõulumehel rüfaste pallaste wastu itatranis lahine täsi on, siis oli meil Tildega asja füllalt nende kintumise palsti ja hilgati imetada, mellega "Julane Hupprechi"*) jafalepsti õnnustunud. Käha wõifime neid andeid jeda paratami, ei preidid ja noorherrat nendega fagebaste astatas juurele ilmuifiswad ja neid äkisteifele õnneti jätawat; nägudel näitaiswad.

Ma piluifin fõrwalt Tilde otja. Ta tahwatanud palg,

*) Si jõululaste ruumel teha, pühime Wilde reitititjelduile "Krimmi ja wõntaka ehteladest lüäliliste" tõiawil namberit wälja jätma. Krim. kirjeldus täheb jafumeis namberis täie eadit ning elatad kangele uue astatas fäie. Wilde ilmuifisw füs, kui kirjeldaja oma fufutustega eadit afunawete juure jõuab.

Tõlmutus.

*) Tõlkaaste muinasjutuline jõulumess.

ta juured, pärani aetud filmad awaibafiswad ainult lapetilli, waatamife-hinni, ahnet põnewuist ilu ja hilguse kofhta, mitte fadefuist. Ta nääfefe peal laotas end kergelt ja pehmet leppimife, rahutolemife nuffer-rõemus kuma laiali.

"Rähme, Tilde!"

Ma püidisw teda õrnalt enda järele tõmmata, feli filmaw-pilgul hakkas majaherra torterist flaweri-helin kofhima, millele laulufaja järgnes. "Woi! 88" hingelised afordid ujufiswad pühafitu feliitaneena pimebaste hooivi, heljufiswad Tildest ja minust üle ning furiswad kangele lumega faetud majade ja aetade taga.

Tilde oli minn järele paari sammude eadit astunud, nüid fefis ta jälle nagu maa fälge nõidunud. Ta filmad laienefiswad weel enam, nende mõistatusifit waade näis mõne malle nägemata waiste wõstifuma peegeldawat. Ja ta finifed hualled jostafiswad wõrwalt kuulawalt:

"Eal — fent — fent — fent ..."

Ma ei fustunud teda fellele mulle nii arusaamata ole-fus efitfata. Ma lofffinw teda fefista nagu nägijani, feli oma ifju fustutab, nagu polwetajaf, felle hing ihust ja iluast lahuf on. Alles füs, kui laulu wiimane toon lumehangebre taga hinge heitnud, wõifin ma ta pimead treppi wõddu alla tema wanemate niifefefe feldri-torterifefe.

Ma armastafin jeda felmefitfämmene-aastaji tütarlast. Ma armastafin jeda kui neid, kui naistarahwaifit, mitte kui last, ja ma tegin jeda täie mehe-armastajega.

Minu filmas ei olnud Tilde mitte laps. Ma unuf-tafin ta edenemata fefha, ta tapelafud liitmed ära. Ma nägin ainult ta filmi, ja need ei olnud lapsefilmad. Ja need filmad andiswad talle ta näo, mis mitte lapse-nägu polnud. Ma pole fannagi nii targalt, nii fägawalt, nii hingelifet fõnolewad filmi näinud, kui Tildel oliswad. Ma waatafin nende fefje, ja mu meelst oli, kui wõstafin ma täisfannatud iminefega juttu. Ja tema nägu oli nii muatfif, nii fõigi tundmusife fäes wabalt meisterdada, ei ma ta Tilde lapelifu juu ära unufafin ja ainult tema filmade ja näoga mõneid wahetafin.

Tilde fõotas juures iludufetes fäpidea. Ta lastas jöufdastit, peaarugi liig jõudfasti, ta fefwatas, painduw fefha wõrtis ifta meelwinnama, täidafajena fufja, ta peenite, fahwa-tanud nägu astus imefena wälja fäherjufife raamifit ära näiduwamalt nähtawale. Ja feli felle lastas meie fofa-rahma pimebas, kirjfas feldri-fambrie! Keegi ei näinud, teegi ei imestanud jeda poale minn. Ja ma olen nii õnnelil, ei ma feda ifti wõifin fefha ...

Ma fäifin jeda tihhi wõatamas, temaga juttu wõifimas, temale midagi wõimas. Ta rõemufas ju nii wõaga, kui ma talle mõne felle, mõne raamatu, mõne pilbi või tarbena ja piftu piftin, bedes: "Tilde, felle tõi ma julle." Ta hoidis jõwia jõurfefega minn poole, ja kui ma fõnemat aega fõdufi ära elin — ja ma elafin temaga ühes majas — mis oli ta ifjati mõt elalt minn järele fagebaste fäfinud. —

Pärast jõulu-õhtut laiu ma alles fõlmanada püha õhtul mahiti Tilbet wõatama minna. Üme ehtewafetes fefifin ta haigelt fängiti. Ta nägu lauis õhtewo palawifu-puna, fälm wõrnad rapafiswad ta fõwana fefha ring rinda wõpuf-tas wahete-wahel kuwo fahlane fefha. Eadit ajas midagi

lõik! Jäi laupäeva-õhtule külmetamise peale, ning lõreles wõs-
tast jälle talle õrnuga segatud meelepähaga, mis fortitult
emafidamist tuleb. Tõlde ettevaatamust oli ta tõesti juba
juurem olnud, et ta juba mõnda aega waremalt fergesti
oli lõhinud.

Eel õhtul ei saanud ma Tõldega palju rääkida, sest
ta uinus magama ja hakkas sojuma. Kõige pa teojanumert
juba märtsas, pöördus ta meelepaha „wastase laipe“ pealt
teistale. Kõik oli forraga majajastie jõulupuu fõige
juures fõibi.

„Ma ei mõista, miks nad hooiwipoolseid afnaib fa
finni ei fatal!“ ohtis ta rahutult. „Kellel nende ilu ja
uhtusi waja on naha! Kui ta nüüd fureb, siis — siis tuleb
see nende hinge peale!“

Kga Tõlde ei furnud. Juba mõne päewa pärast nägin
teda ema förmal nullifal lund rookawat. Mõddaldanud haigust
tuletas ainult weel ta wõrethõju nägu meelde, mida nüüd
lõhapaitawam fahwatus fattsis fuis muudu. Ka fuulfin ma
teda weel lõhinud.

See lähtie, tahe lõha, millest Tõlde nüüd enam lahti
ei saanudgi, ei tahtnud mulle fuguigi meelbida. Nulle puged
fala-fartus põue. See fõhnas juba fuuremat, mida fauni-
mini Tõlde fõhie, mida lõhnenats ja walgemats ta õrn nägu,
mida lahjemats ta fawawo fõja muutus.

Mõne fuu pärast ei wõinud ma enefele enam falata,
et tatarlappe elujuure falfall fõe armata uis näärib, felle hõwi-
tamine nii arwoasti forda läheb. Tõlde pöed wõjuwifwad
loftu, ta filmad tungifwifwad fõhtawo juuruwega tumeda
ringi fõetel wõlja, ta fõhjuib falfas filmannõstawat fõha-
nema. Seejuures ei furtunud ta laigi wolu üle; ja ta tundu-
nud hõba ei rinnas ega furgus; fõhimine ja fõhtamine
fai talle nagu harjunud wõifis. Ma fõifin wõnemate peale,
et nad laipe arsti juurde wõififwad; nad ei tahtnud juba,
haigust fergeks ja mõddaminewoaks wõibades, fawo teba, ja
fui nad juba wõimats teginud, oli juba hilja. Tohter wõis
ainult fimblats teha, et tatarlappe forbetawat edenend tüifi-
fufi pöed, mille wõstu wõilemine raft, jah wõimata ole-
wat. Et fõige pahemat farta on, juba peeti haige eefi mu-
bugi falajas.

Misjagune meeleheiline tundmus, noort, elurõemuft,
armastatud olewust nõnda jürmale päpendatud teada —
abina, lootufeta! Nõnda oma filma all hawo poole naha
wanfumar!

Tõlde lahanes ja hõwines nagu pälew fõinal. Ta
nääris ja fõdnus nagu murud juurega taim. Põttamif,
aga alataja. Wõguft, wõluta, talle enefele teadumata. Ta
ei tundnud midagi muud, kui fawawo nõrfufi. Ta juufi
ei tulnud ainult lahefõjona, ta ei agatund ega wõiganud.
Lõha muutus wahel rafemats, kadus aga wahel fa peawegu ära.

Ma wõififin filmapiigu peale mõetbes, millal ta oma
olefufi aru faab. See pibi ometi forb tulema. Ja ta tuli.

Tõlde oli fiis juba mõnda nõdhalat fõngis olnud. Ta
jõuets oli nii fuureks länud, et ta enam jolal ei fuutunud
feista. Ma fõifin teda ühel õhtul wõatamas.

Ta wahetas minuga mõne põhne, lapfõlitu fõna ja
naeratas paar forda nii wõguftie, wõgu ainult tema
naerataja ohtas. Eiis jõi ta mõttes wõstu lage wahitma.
Ma ei effitanud teda.

Mõifelt fõhnas ta istufile, ta nägu awalbas ärarõas-
kimata hirmu, ta pärani fõitund filmadeft fõfendos meele
heiline abafufus.

„Sõrema . . . fõrema . . . ma pean fõrema!“ fõifatas
ta jafufu healega, mis mu fõdame torbuma pani.

Ma püüfifin teda wõigistada. Ta wõjus nõrgalt, lõbi-
fõbes padja peale tagafi.

Nii erutawaid filmapiikufid ei tulnud pärast enam ette.
Tõlde meele üle wõitfies enamasti fõejama lõw, jõueto rahu,
mis ta fõdnunud, fuwauud, wõifajumetud liifneid wõangis-
tas ja fõngi fõigie fõfus. Ta fõneles põhne, fõfistawo hõa-
tega, lauleb fõhibelt, fõhijewalt wõlja fõngates, funa ta

iga fõlmarda fõna taffa fuwao fõhtamifega oma healt püi-
dis fõigatada.

Jälle oli talwe fõite jõduud ja jälle lahenefifwad
jõulupühad. Ma fõifin paar päewa enne jõulu-laupõhema
Tõlde juures.

Ta jõud oli nüüd juba hõwõis otfas. Wõerwalt fõffas
ta weel pead liigutaba ja fõit tõsta; mu meeleft oli, kui
teels talle juu liigutamine, ifegi filmade pilgutamine rafufi.
Ta nägu, rind, fõed — fõit oli juba lufis ja nahaks fuwauud.

Ma wõifin ta fõlma, niifte fõie pihlu. Ta wõatas
fawo, fawo furtwalt minu otfas. Eiis liigutas ta huntu, aga
ei fõneleud. Kui ma pead fõmardafin, et tema wõet eluta
fõefeti juudelda — ma püüfin fõega oma pijaraid warjata —
teibis ta ometi nii palju jõudu, et teife fõe minu pea peale
istõis ja paar forda wõitades mu juufiste üle tõmmas.

Korraga fõffas ta jõinal fõnelema.

„Ma ei tahaks mitte jura.“ ütles ta imelife põhne
rahuga, „ma tahafin weel elada — narufenegi elada . . .“

Ma ei laufunuga jõuagi, mul polnud enam julgufat,
temale wale waral lootufi teha. Kga ta oli minu tõdrõfiga
nii harjunud, et minu wõifimine juba erutas. Põift, mis
ta minu peale heitis, oli etteheitiif, paluw ja fõhtafu fureb,
fõrmani fureb.

„Ma tahafin weel elada,“ algas ta uuesti, „ma olen
ju nii noor . . . Ja elada on — elada oli nii hea . . .
Ma tahafin elada nagu fõna . . . Eina elad — mispärast
mina pean fõrema?“

Ma fõffafin mõlma fõega ta pifefta, fõidipehne pea-
tefe ümberi finni, ja fõite oma jõudu fõffa wõites, fõfif-
tafin talle wõale fõrwa fõfje:

„Tõlde, ja ei fure, ja faab terwets!“

Ta liigutas ainult ufimatalat pead, fiis wõjuwifwad ta
filmad wõifimufe pärast finni. —

Jõulu-laupõhema õhtul wõifin Tõldele wõrseftid liifõfif,
ta armastas neid nii wõga.

Kõdris-ohtafes wõitfies pühafif wõituf. Tõlde uinus,
ema luges lauluwaamatut, ja polnud weel fõbus. Kõifaf
afnafefeti wõis juba wõrjefwat, heljufwat paistet naha, mis
majajastie juur jafaw jõulunu hõwõi peale heitis. Ja
nüüd imbfifwad heled ja fõlinab läbi müüri, läbi lae,
alla niiftefje teltrõfje — rõemugaled, õnnefõfõed, wõngu
ja laulu-hõlid. Ja „Wõitje õõ“ wõimjad alorbid wõlufi-
wad ülewalt elawat-ilmafit fiia hõnatõopafje ja äratafifwad
furnu filmapiigufs clufie.

Ainult filmapiigufs.

Tõlde laad fõitfifwad lahti — rafõet, wõigife fõitult.
Ta nääs fuulatawat. Eiis liigutas ta juud. Wõgu õhõ,
nagu liifõfõet põerõst end ta hõulte fõlõfõet üksainus fõna
lahiti: „Claba!“

Eiis wõjuwifwad ta filmad jälle finni. Enne kui ta
mind ja mu liifõfifid nägi.

Ma afufifin talle ligemalt, wõatafin talle nääfje, fõhe-
mafifn ta fõfõfõet jafõle.

Kõit oli nõddõs! Kõinal oli fõstunud. See, fõs
nii wõiga elada tahtis, ei elanud enam.

Tema wõalget marmõri-nõõfõfõet jõi mulle ifõarõis
fõe mõru, fõchawo jõon meelde, mis tema finifje juufõet ümbritfies.

Raudterwahit Chiel.

7

Gerhart Hauptmann'i uufõjunt. Eesti teelde Linda Sõrmann.

Veene nutab wahõpõidamata, tema fuufafas olef on
nääfõti fõdnud. Ta forbas alataja fõhte lagu, mis teda
igaf fõift pead pühafas peitma.

Chiel ei nõita teda tahõle panewat; ta afõftaund pill
on ainult laipe fõlge liidud.

Ümberfõngi on fõit wõifõfõet jäänud nagu fõruu-hõud.
Mõstalt lamendud roopad fõllafje liiwa peal. Tuul on wõi-
finud, mets fõelab kui fuwfõitunud paigal.

Mees, kes rongist maha oli jäänud, et Thielile abits olla, peab wiimasega nõu, kuidas haiget kõige rutiinini Friedrichshagenisse jooks wiia. Kuid jäänud olisule, et waja haige kuni ligema jaamani Wreslau poole tagasi wiia, sest et see enne Friedrichshagenist kõige ligem peatuksoli.

Thiel näis ära pidamata, kas taaja minna või mitte. Ei ole aga kedagi, kes tema ajemel mõits wõhitorba pidama jädä.

Tuuma kändatamisega käsis ta naist raami otjast kinni wõtta; naine ei julge wastu panna, ehk ta küll maha jädäwa lapse pärast mureks on. Tema ja wõeras mees läheb wad raamiga minema. Thiel saabab neid natufene maaga, siis jädäb ta seisma ja waatab neid kuu järele. Korraga lööb ta enesele lastjude wastu pead.

Ta tahab ennast aratada. „See on ju unenägu, nagu eilane“; pöömitse ta isenele. — „Näjata. — Enam tomis-tades kui jooksites jõuab ta pusta juurde. Seal kutub ta tum-muini maha. Tema müis wõeras nurga, tall kutub tostuuli wälja, kappel fargab küljest ära, kkaas läheb tatti. Talle näitas, nagu hoiaks raudne käsi tema turja pealt kinni, nii wõtsi, et ta mitte liigutaksid ei jaanud, ehk ta küll oi-gabes ja ahitses ennast lahki peasta lastus. Ta otjastine oli külm, filmad filmad ja kurt kõrbes.

Kella „löögid aratatiwad teda. Nende kolme aratawa kella-löögid mõjul andis kramp järele. Thiel juutis üles tõusja ja oma hõhale minna. Ta jalad oliwad küll tina-raske ja raudieeerles tema pea nagu wõlwi ümber; aga tal oli ometi nii palju jõudu, et ta ennast natufene aega juutis püsti hoida.

Kõng tungi. Tobias pidi seal sees olemä. Mida lige-male ahwi elutas jõudis, seda segasemaks lastiwad kōit pidi Thielil filmade ees. Wiimaks nägi ta ainult wõetise juuga purustatud poistest. Siis oli kōit pime.

Wõne aja pärast ardas ta minestusest ja leidis enda raudieeerle äärest kuuma tiiva seist, tõusis üles, raputas riided liigast ära ja siliatsis suhu lainud iiwatateratseid wälja. Ta pea jäi natufene selgemaks, tema juutis rahulikumalt mõtelda.

Tappa jõudis tõstis ta kella moosi üles ja pani selle laua peale. Kell ei olud kullude mitte seisma jäänud. Thiel luges tahe tunni jookul minutit ja sekunbiti ning lastus enesele ette kujutada, mis nüüd Tobiasega juunib. Nüüd jõudis Peene temaga päralt; nüüd seijawad nad arsti ees. „Art lastus ja waatab poistest ning raputas pead. „Kardetaw, wäga kardetaw — aga wõi olla . . . kes teab?“ Ta waatab juurema hoolega järele.

„Mõõdas, mõõdas,“ ahwas raudieeerlast, siis aga ajas ta enesle jirgels, ta filmad teerlejiwad, ülestõstetud käd lastiwad ruitstasle ja ta lastus niigugile hoolaga, nagu tahaks ta seda ruumi ära purustada. „Ta peab, peab elama, ma ütlen sulle, ta peab elama, ma ütlen sulle, ta peab elama!“ Ta kistlus usse lahki ja joostis ülespidu hõhale tagasi. Eini jäi ta kohmetult seijatama ja astus siis lai-cil astud kõtega sejer raudieeerle, nagu tahaks ta midagi tunni püüda, mis sealt poolt pidi tulema, suhu rong hõlga aja eest oli katunud. Näitas, nagu ei näeks tema päranti astud filmad midagi.

Kuna ta nagu millegi eest näis taganenawat, tõusas ta alataja seijast jõnu läbi hammasle: „Eina — kas tui-les — jäd ometigi — siina — kuuks ematigi — jäd — anna ta mulle tagasi — ta on pruuniks ja siniseks löö-dud — ja, ja — hea küll — mina tahan ta jälle pruun-iks ja siniseks kōia — kas tuiled? Jäd ometigi — anna ta minule tagasi!“

Thiel pööras ümber, nagu olets ta kollegile järele tahtnud minna, kes temast mõõda läks.

„Minna,“ ta heal oli nutune nagu wõitejel lapjel. „Minna, kas tuiled?“ — ta taapas ahwi, et kedagi kinni püüda. „Natufene — ja — ja ma tahan teda . . . ja, ma tahan teda ta kōia — ja, ma tahan kirewaga — kas näd? — kõõgikirew — kõõgikirewaga tahan ma teda kōia, ja siis ta —“

„Ja siis . . . ja, kirewaga, kõõgikirewaga, ja — muh-meri!“

Behme õhtuul puhus pikkamisi üle metsa ja roosi-karwalised, jameitised pilwed rippusiwad hommiku-poolset taewa-terwal.

Umbes jada sammul Thiel üht nägemata olewust taga ajanud, kui ta nähtawasti lootusega seisma jäi, ja ära-räikimata hirmuga tõstis ta käd paludes äle. Ja hõidis kōe äle filmade ja lastus weel seda kehata olewust taugus-le. Wiimaks langes kōi maha, ja ta seni hirmunud nägu ei awaldanud midagi, ta teeras ümber ja hakkas tul-dud teed tagasi minema.

Kõitene jaotis oma wiimseid kiired üle metsa ja kustus. Ojsetui plestinud koolja-laud tungisiwad mändade tiwid otjade siise, mis hallikas-mustä korrana, nagu kōunenud seha jättis, nende peal lamestiwad. Nähni tostimine effiats waitu. Üle kōlma, tatarakarwalise taewa läks ästif, hiljaks jäänud roosiline pilmetene. Tuul läks wiitlus, nii et raud-teerwaht lödies. Kōit oli temale uuel, kōit wõeras. Ta ei teadnud mitte, mis see on, mille peal ta kõmbis, ehk see, mis teda ümber piiras. Seal hõppas oraw üle tee, Thiel jäi mõtlema. Ta pidi tahtmata Jumala peale mõtlema. „Jumal fargab äle tee, Jumal fargab äle tee!“ Ta korbas seba laulei mitu forda, enesele meelde tulestades, mis sellega õh-nudis oli. Thiel jäi seijatama, äis walgusestir tungis ta peaju siise: „Mga mu Jumal, see on ju hullumeemine!“ Ta unustas kōit muu ära ja pööras oma tähepanemise selle uue waenlase poole. Thiel lastus oma mõtteid korral-dada, astjata! Ta püüdis enesle külge hallumata etteju-tuste pealt kinni ja wõitises, oma jõuetusest aru jades.

Nähebat toimestajest kōstis lapse karjumine. See oli märguandmine hullustusest. Peaegu wastu tahtmist pidi Thiel siina rututama; ta leidis oma wõiteje lapse, kella kõige enam ei waadatud, ilma telita wantri sees nut-ma ja pitumata. Mis tahtis ta teha? Mis ajas teda siia? Kõerleis tundmusest ning mõtete juga lõmmatas need kōsimised ära.

(Järgneb.)

Kuntaugani furbmäng.

Peatükik Arimmi Eesti asunduste ajaloo.

Arjatanud Gustaw Mats.

8

Kõitene hommiku wälja, umbes pool wõersta mõist laste; keal kübis J. Tõnison: „Kui kōhast nüüd profes-jor meie maajao soowib anda? — Profesjor näitab endi dōjal walimis tehud plaani järele nende maajaga: see algab mõisa juurest wõesoonetsest peale, hommuu-poolne raja faks wõersta pärisoorjusest wabastatud wõelaste maad, umbes 250—300 jälga lasteist, kuni rajani 4 wõersta, ja läheb sealt-jamast jälle nimetatud lasteist wõitlis kuni meie äärde, ilma et õhtegi wiiljapuu üli rohuana-uurgastel siina külge tuleks. Ma wõesoonetsest, mis juwel pōnaga ära kōiwad, ei ole suuremat asja.

Nõhed ehmatamad selle weidra jaoamise-plaani üle nõnda ära, et eiteks midagi ei mõista wastata. Wiimaks lastiwad: „Mis meie siis selle siija ja pifa maasiluga, kuhu elu-ponoib pole wõimalist ehitada ja kus wett ega wiiljapuu-aja lapiseit juures ei ole, tegema peame haffama?“ Seal tõstas profesjor silma rahuga: „Mga see kōht on ju wõga itus ja maa on hea; siia pōitawad Jalta mänd kõige sel-gemalt ära, kuna need ül orus nägemata jädaw!“ „Meie kui pōlluharijatele“, kōstiwad nõhed, „on aimi-põidu ja elukohise tarwis, aga mitte õhtegi, mis taugit pōitawad, ja nende ilu!“ — Nende wõitlus, mida pikemalt ei maffa harutada, läks niilema ägedaks ja piimkõiks kui eilaneit küli. wugu lõppes sellega, et Tõnison oma jeltiga endi maajao rahwa kōisa lubas wõita. Wõnda läks siis tä-nane kui ta eilane maade joatamine, mille kallal last pōet-oli rüüritatud ja wõitlud, päris kōst: —

